

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 18835

гр. София, 04.10.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 04.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **3313** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр. с чл.144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молба на процесуалния представител на ответника – председателя на Патентно ведомство (ПВ), с искане за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разноските, с която ПВ е осъдено да заплати на жалбоподателя „ДЕВИН“ ЕАД разноски в размер на 2497.84 лева, като бъде съобразена нормата на чл.84, ал.5 ЗМГО.

В срока по чл.248, ал.2 ГПК ответникът по искането и един жалбоподателите в съдебното производство- „ДЕВИН“ ЕАД, чрез процесуалните си представители по делото, депозира отговор-становище, с което оспорва основателността на искането.

Становище изразява и другият жалбоподател-„ПИРИН СПРИНГ“ АД, като то също е за неоснователност на искането.

За да се произнесе по искането, съдът излага следното:

Искането е допустимо.

Направено от легитимирана страна и в 14-дневния срок за оспорване на решението (като КЖ срещу решението не е депозирана впоследствие и същото е влязло в сила към настоящия момент, с изкл. на частта за разноските):

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Претенцията за разноси, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноси не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася само тогава, когато бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноси, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК.

Първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноси, а втората касае случаите, в които, след като съдът е определил дължимите разноси, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение на вече присъденото.

Съгласно разпоредбата на чл.143, ал.1 АПК „Когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.“.

Не е осъществена и хипотезата на чл.84, ал.5 ЗМГО, на който се позовава ответникът. Съгласно същия, при отмяна по съдебен ред на решения по ал.1 - 3 въз основа на факти и доказателства, които жалбоподателят е могъл да узнае, посочи и представи в производството пред Патентното ведомство, на административния орган не се възлагат съдебни разноси.

В случая ответникът се позовава на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства и извършените СМЕ. Разпоредбата на чл.84, ал.5 ЗМГО обаче има предвид само доказателства, с които страната е разполагала, но не е представила в хода на административното производство. Следователно касае се за преимуществено писмени доказателства, а нови писмени доказателства в съдебното производство не са били представени. В хода на административното производство не е допустимо събирането на гласни доказателства чрез разпит на свидетели. Всъщност

в случая събраните гласни доказателства са свидетелски показания на лица, които са предоставили информация в административното производство под формата на декларации-единствената допустима в административното производство форма за събирането на тези сведения. Техните сведения са ценени с „ниска доказателствена стойност“ в административното производство, което е принудило жалбоподателя „ДЕВИН“ ЕАД да поиска събирането им в съдебното производство, като гласни доказателства. Отделно от това нормата на чл.171, ал.1, изр.2-ро АПК предвижда възможността и съдът служебно да ги събере, ако прецени това за необходимо, както и служебно да допусне извършването на СМЕ-чл.171, ал.2 АПК, ако изясняването на спора го налага. СМЕ не би могла да бъде поискана от страна в административното производство, тъй като ПВ като единствен национален държавен орган за правна закрила на обектите на индустриалната собственост (търговски марки, промишлени дизайни, патенти за изобретения, полезни модели и др.) дефинитивно разполага с експертиза да извършва анализ, за който не е достатъчна юридическата компетентност на съдията, а са необходими специални знания от други области.

Най-сетне следва да бъде посочено, че фактическите установявания на съда не са обосновани само с доказателствата, събрани в съдебното производство.

Неоснователно е и оплакването на прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение и искането за намаляването му както предвид фактическата и правна сложност на делото, броя на проведените съдебни заседания-5, проявената активност на процесуалните представители на жалбоподателя и качеството на предложената защита, така и по арг. от Решение на СЕС по дело С-438/22. Следва съдът отново изрично да подчертае, че обстоятелството че защитата е осъществена от двама процесуални представители е без значение за основателността на искането по чл.248, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК, тъй като по тази причина и по арг. чл.78, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК съдът е присъдил една втора от заплатеното общо адвокатско възнаграждение, посочено в мотивите към решението.

Воден от гореизложеното и на основание чл.248, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на председателя на Патентно ведомство за изменение на Решение № 8830/17.06.2024 г., постановено по адм.д. № 3313/2023г. по описа на Административен съд София-град в частта за разноските.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град, пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: